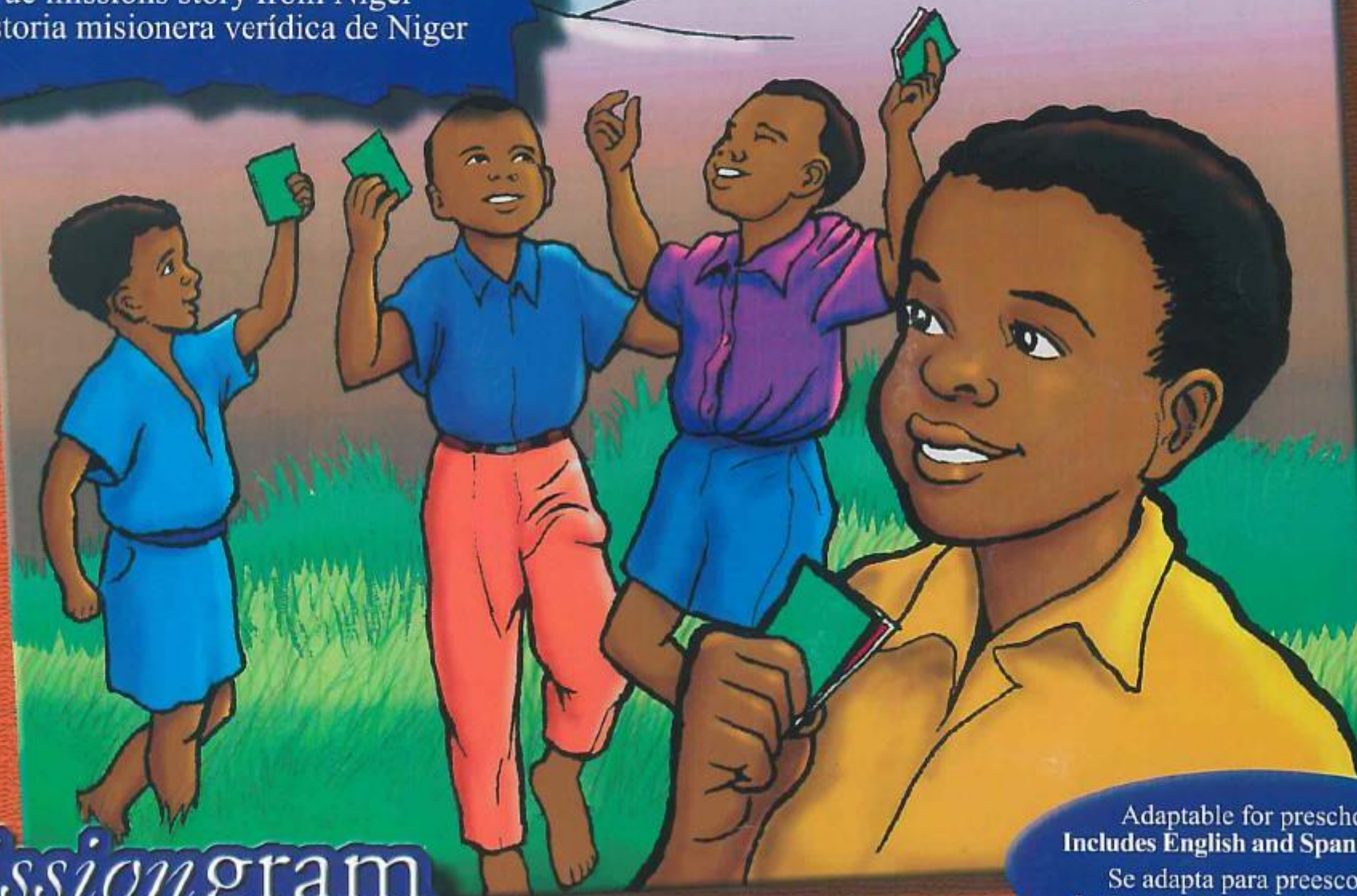

Child Evangelism Fellowship®

MADUGU

A true missions story from Niger
Una historia misionera verídica de Niger

Missiongram

Adaptable for preschool!
Includes English and Spanish Texts

Se adapta para preescolares
Incluye textos en inglés y español

Madugu (spr. uit: Ma-doe-goe) hinkte langs de weg, leunend op een stok. Hij beet op zijn lip om niet te huilen, want een zweer op zijn been deed geweldig veel pijn. Plotseling stond hij stil bij een doornstruik en plukte daar wat blaadjes van. Zijn moeder had hem verteld, dat die blaadjes een goed geneesmiddel waren.

Eerst ging hij er een bal van zitten kauwen - en daarna plakte hij het mengsel op de dikke rode plek. Toen wachtte hij een poosje, maar de pijn ging niet weg.... Madugu zuchtte en tuurde in de verte, waar hij nog net iets van het zendings-ziekenhuis kon zien. De blanke christenen daar hadden medicijnen, maar hij was een moslim, en die laten zich niet door christenen behandelen.

Maar toch....., een paar vriendjes van hem waren er wél heengegaan en ze waren nog beter geworden ook! "Die zendelingen", hadden ze gezegd, "zijn engelen op aarde!"

Madugu had ze één keer in zijn dorp gezien. Toen had die ene man een boek bij zich gehad, waar hij uit vertelde. En in dat andere boek zat een gouden bladzijde. Madugu dacht: "Misschien kan ik het op de zendingspost wel weer zien....., misschien mag ik het wel eens even vasthouden!" Na enige aarzeling, zei hij in zichzelf: "Ik ga er naar toe!"

Maar de arme Madugu moest wel uren lopen, want het pad was smal en zanderig. Hij hobbelde langzaam voort en moest telkens stilstaan om uit te rusten, want de zweer brandde als vuur. Het was laat in de middag, toen hij eindelijk bij de deur van de zendelingspost aankwam.

Gelukkig werd Madugu heel vriendelijk door de vrouw van de zendeling ontvangen. Ze ging meteen zijn been verzorgen. "Ik ben mevrouw Verhagen", zei ze, "zou je hier niet willen blijven, tot je been weer beter is?" Madugu gaf eerst geen antwoord. Hij keek een beetje verlegen voor zich uit en zei toen: "U hebt een vertelboek, hè?" Mevrouw Verhagen dacht even na en toen glimlachte ze. "O, je bedoelt zeker het woordeloos boek!". "Er zit een bladzij van goud in", zei Madugu, "en die glanst mooi". "Ja", zei mevrouw Verhagen, terwijl ze wat zachte zalf op de zweer deed, "dat goud stelt de hemel voor." Madugu knikte en zei: "Ik weet wel wat van de hemel - van mijn islamitische onderwijzers".

Maar toen keek de zendeling hem aan en zei, "Er is maar één hemel, Madugu, de hemel van GOD. Daar is geen verdriet meer, en ook geen ziekte...." Voorzichtig wikkelde ze daarna een schoon wit verband om zijn been. "Vanavond laat mijn man dat woordeloos boek weer aan de kinderen zien op de Bijbelclub. En dan begint hij met de gouden bladzij!"

Plotseling vroeg Madugu, "Kan er dan iemand aan mijn vader gaan vertellen, dat ik hier blijf, tot mijn been weer beter is?"

"Natuurlijk kan dat", lachte de zendeling, "Cardo, onze huisknecht, heeft lange benen. Ik zal hem wel even sturen!" Madugu lachte. Hij was helemaal niet verlegen meer.

O, wat duurde het lang eer 't avond was. En toen Madugu eindelijk de kinderen zag komen om naar de Bijbelclub te gaan, riep mevrouw Verhagen hem, omdat ze weer nieuwe zalf op zijn been moest doen. O, nu zou hij er toch niets van horen!

Maar mevrouw Verhagen zei: "Ik zal heel gauw voortmaken, Madugu, maar ik moet je nu wel helpen, omdat ik straks geen tijd meer heb".

Toen Madugu klaar was, schoof hij zo vlug hij kon tussen de andere kinderen in. Meneer Verhagen hield het boek al open bij de gouden bladzij. Madugu's hartje bonsde. Daar had je het....! Even hadden de kinderen omgekeken, toen Madugu binnen was gekomen, maar nu keken ze allemaal weer naar de prachtige bladzij.

En de zendeling begon, "Luister, wat de Here Jezus eens zei, toen Hij over de hemel sprak 'In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen.... Ik ga heen om u plaats te bereiden.' Dat staat in de Bijbel, in Johannes 34:1."

Toen Madugu dat hoorde, werd hij er blij van! Maar nu hield meneer Verhagen een andere bladzij van het boek omhoog, en die was pik-zwart. Hij zei: "Dit stelt voor, hoe ons hart er uit ziet als we de Here Jezus nog niet kennen. Wij doen veel verkeerde dingen en dit laat zien, hoe erg zonde is. In de hemel kan geen zonde komen, want dan zou dat lelijke zwart het mooie goud bederven....."

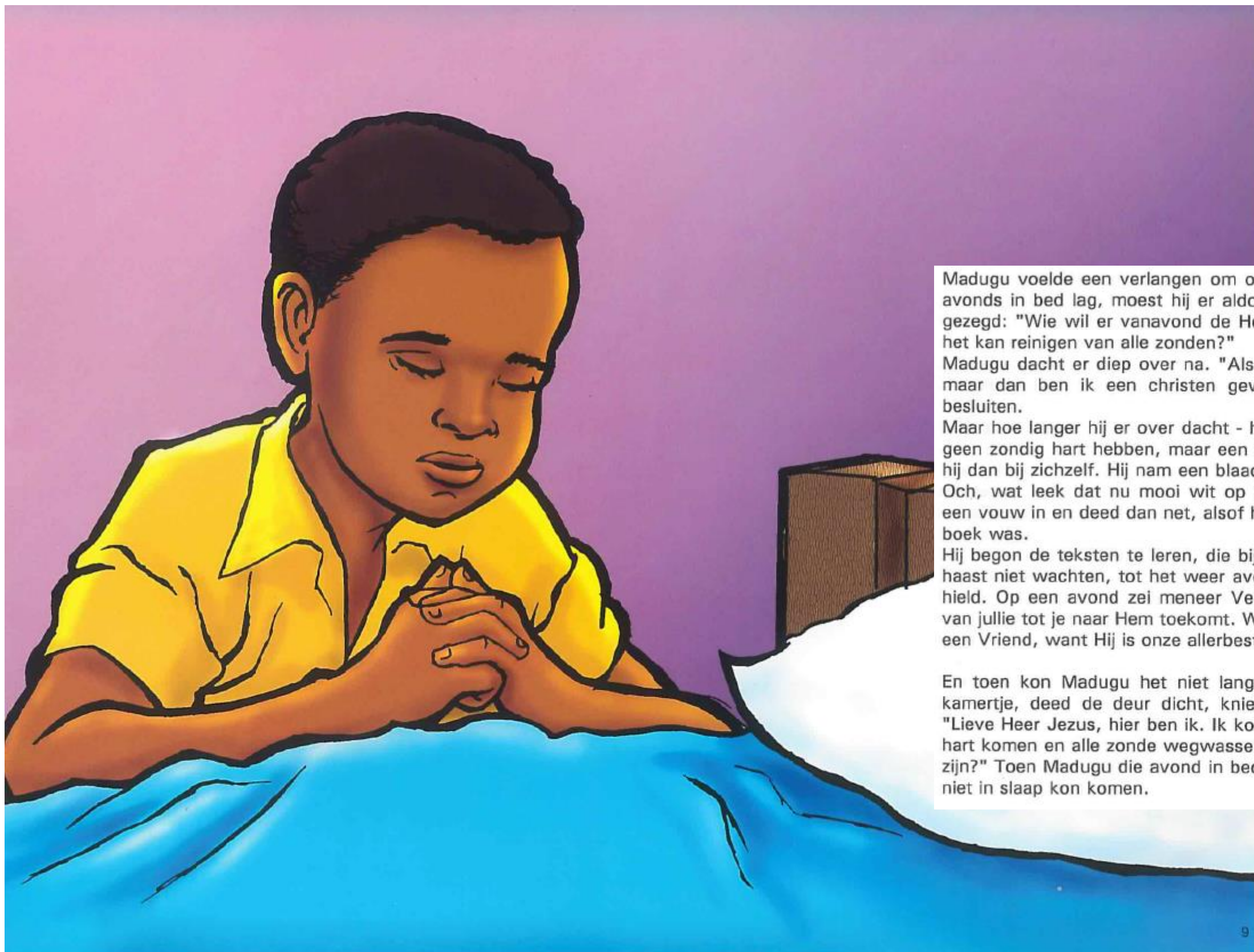
Madugu wist best, dat hij ook wel verkeerde dingen had gedaan en hij voelde zich erg verdrietig worden, omdat hij dan nooit in die mooie hemel mocht komen.

Even later werd de derde bladzij opengeslagen: een mooie rode. Een dikke jongen stond op en zei eerbiedig: "Het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt ons van alle zonde, 1 Johannes 1:7." "Ja", zei de zendeling ernstig, "de Here Jezus is gestorven, om al onze zonden weg te nemen, en ons een rein hart te geven". Madugu zat hierbij te denken aan de witte ram, die hij had zien offeren op een Islamitisch feest. Hij had er met zijn drie broertjes naar staan kijken, maar hij wist eigenlijk wel, dat het bloed van dat beest zijn zonden niet kon wegwassen. Maar dat kon het bloed van de Here Jezus wèl, zei de zendeling, want Hij was het Lam van GOD, dat geslacht was voor de zonden van de hele wereld. Daarna vertelde de zendeling verder: "En toen ging de Here Jezus naar de hemel terug om voor ons een plaats te bereiden." Madugu leunde verbaasd voorover en riep uit: "En u zegt, dat Hij stierf. Dan kun je toch niets meer doen!"

De kinderen begonnen te lachen, maar de zendeling zei: "Ja, Madugu, de Here Jezus is gestorven, maar Hij is ook weer opgestaan uit de dood en leeft nu voor eeuwig. Daarna kan Zijn dood ons redden". Hierop hield hij de witte bladzijde omhoog. "Kijk, dit is de kleur van een gereinigd hart".

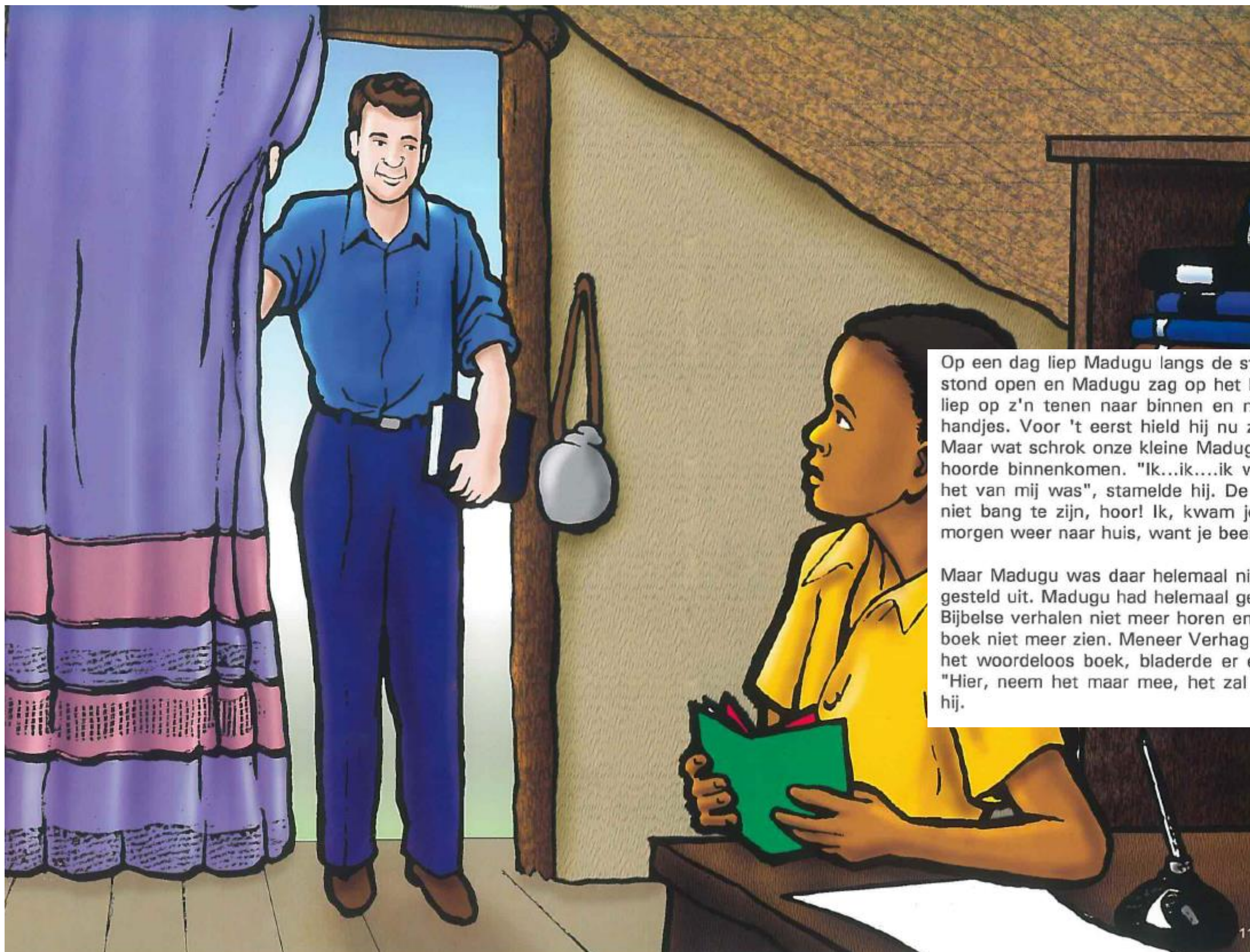
Madugu voelde een verlangen om ook zo'n hart te hebben. En toen hij 's avonds in bed lag, moest hij er aldoor aan denken. Meneer Verhagen had gezegd: "Wie wil er vanavond de Here Jezus in zijn hart vragen, zodat Hij het kan reinigen van alle zonden?"

Madugu dacht er diep over na. "Als ik het doe, ben ik geen Moslim meer, maar dan ben ik een christen geworden". Hij kon er niet meteen toe besluiten.

Maar hoe langer hij er over dacht - hoe sterker het verlangen werd. "Ik wil geen zondig hart hebben, maar een rein hart, net als die witte bladzij", zei hij dan bij zichzelf. Hij nam een blaadje wit papier en legde dat op zijn arm. Och, wat leek dat nu mooi wit op zijn zwarte arm. Daarna maakte hij er een vouw in en deed dan net, alsof het de witte bladzij van het woordeloos boek was.

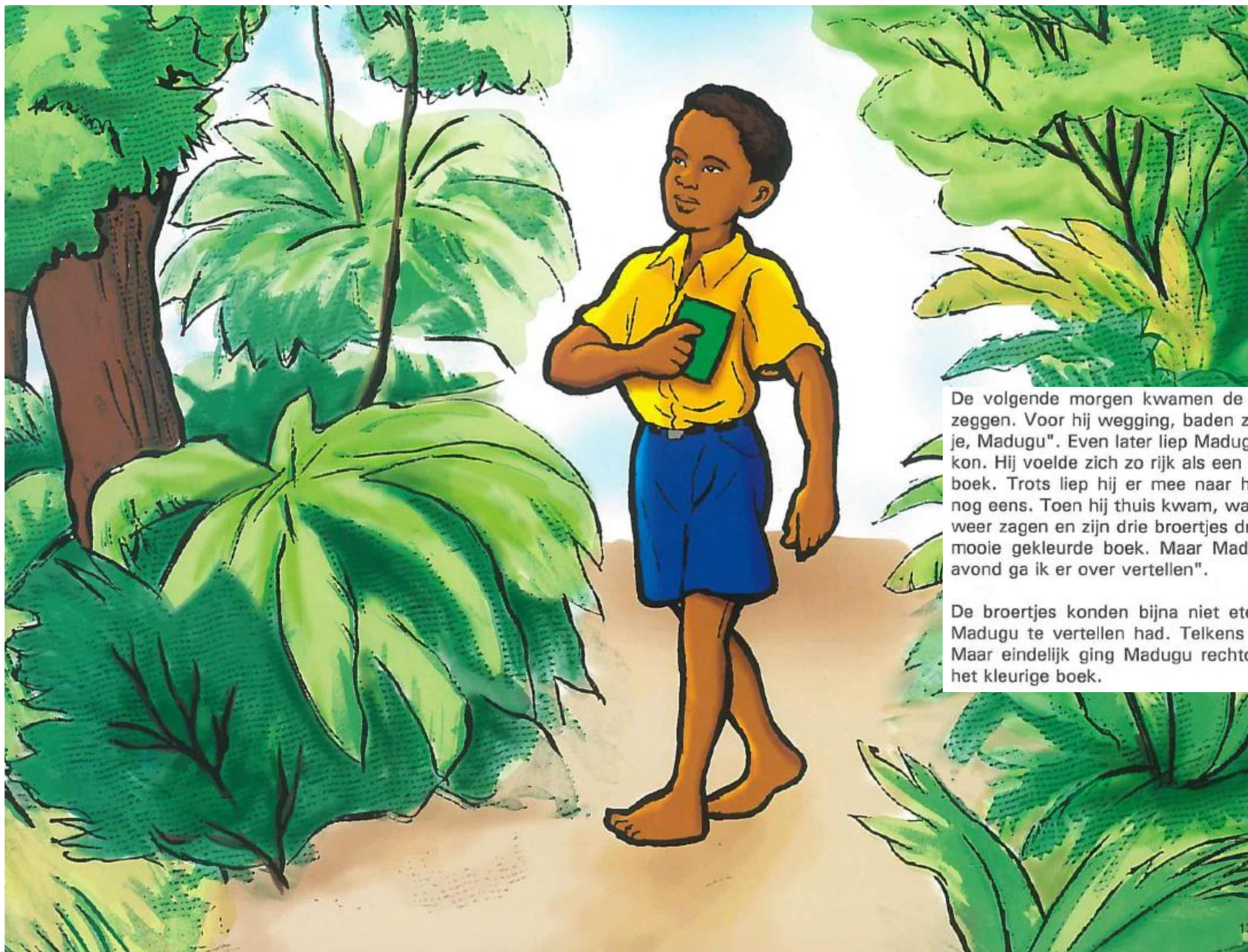
Hij begon de teksten te leren, die bij het woordeloos boek behoren en kon haast niet wachten, tot het weer avond was en de zendeling z'n Bijbelclub hield. Op een avond zei meneer Verhagen: "De Here Jezus wacht op elk van jullie tot je naar Hem toekomt. Wij kunnen naar Hem toekomen als naar een Vriend, want Hij is onze allerbeste Vriend!"

En toen kon Madugu het niet langer meer uithouden. Hij ging naar zijn kamertje, deed de deur dicht, knielde bij z'n bed neer en ging bidden: "Lieve Heer Jezus, hier ben ik. Ik kom naar U toe. Wilt U alstublieft in mijn hart komen en alle zonde wegwassen? En wilt U ook mijn allerbeste Vriend zijn?" Toen Madugu die avond in bed lag, was hij zo gelukkig, dat hij haast niet in slaap kon komen.

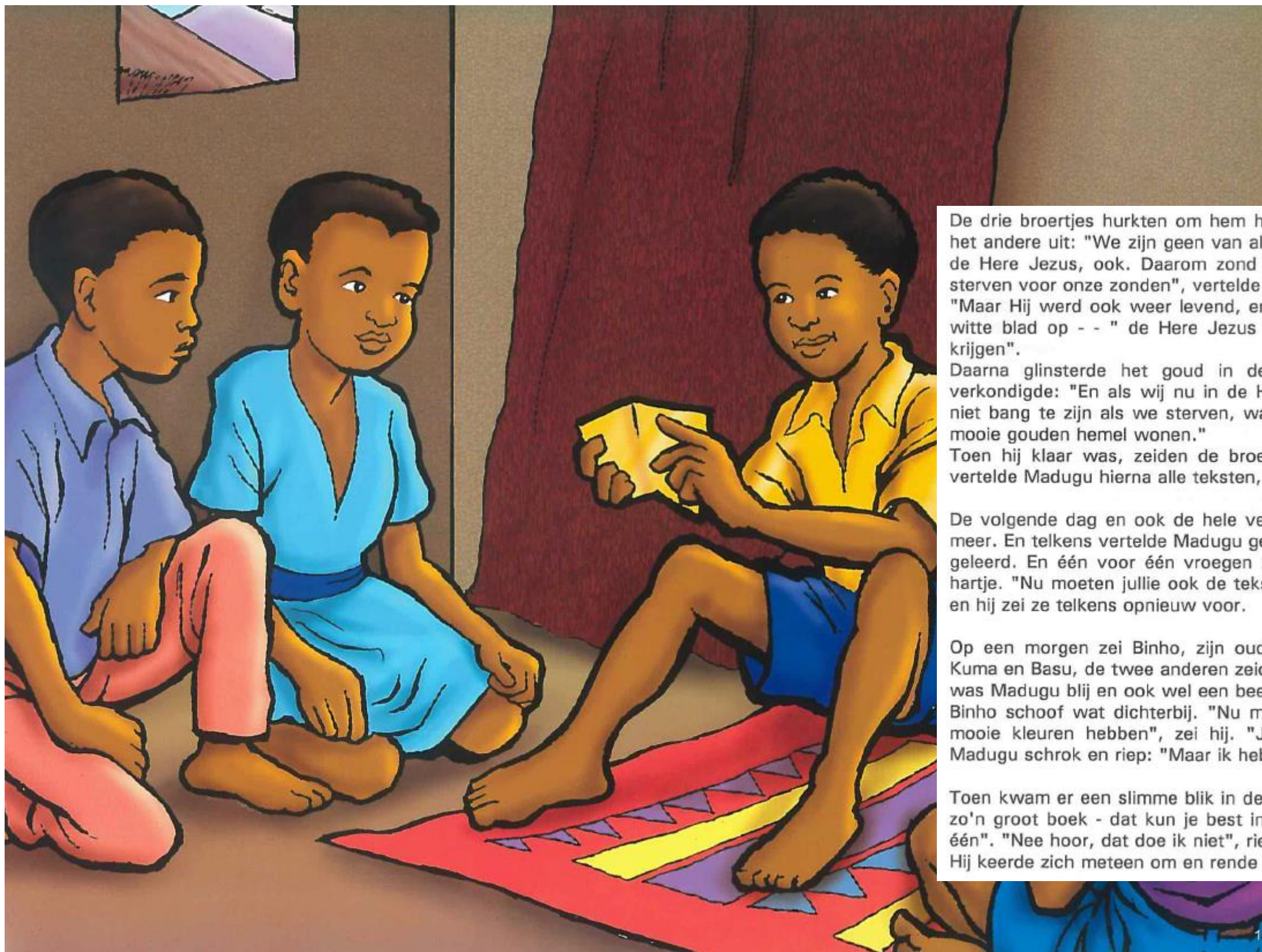
Op een dag liep Madugu langs de studeerkamer van de zendeling. De deur stond open en Madugu zag op het bureau het woordeloze boek liggen. Hij liep op z'n tenen naar binnen en nam het toen voorzichtig in zijn bruine handjes. Voor 't eerst hield hij nu zelf de mooi gekleurde bladzijden vast. Maar wat schrok onze kleine Madugu, toen hij plotseling meneer Verhagen hoorde binnenkomen. "Ik...ik....ik wilde alleen maar even net doen, alsof het van mij was", stamelde hij. De zendeling glimlachte en zei: "Je hoeft niet bang te zijn, hoor! Ik, kwam je juist wat vertellen, Madugu. Je mag morgen weer naar huis, want je been is al haast beter".

Maar Madugu was daar helemaal niet blij om. "Morgen al?" riep hij teleurgesteld uit. Madugu had helemaal geen zin om weg te gaan. Dan zou hij de Bijbelse verhalen niet meer horen en die mooie kleuren van het woordeloos boek niet meer zien. Meneer Verhagen begreep het wel en daarom pakte hij het woordeloos boek, bladerde er even in en stak het toen Madugu toe. "Hier, neem het maar mee, het zal je helpen, alles thuis te vertellen", zei hij.

De volgende morgen kwamen de zendingen Madugu bij de deur gedag zeggen. Voor hij wegging, baden ze met hem en zeiden toen: "God zegene je, Madugu". Even later liep Madugu de weg af en wuifde ze na, zo lang hij kon. Hij voelde zich zo rijk als een koning, met dat mooie grote woordeloos boek. Trots liep hij er mee naar huis en repeteerde onderweg de teksten nog eens. Toen hij thuis kwam, waren zijn vader en moeder blij, dat ze hem weer zagen en zijn drie broertjes drongen om hem heen, want ze zagen dat mooie gekleurde boek. Maar Madugu hield het dicht en beloofde: "Vanavond ga ik er over vertellen".

De broertjes konden bijna niet eten, zo nieuwsgierig waren ze naar wat Madugu te vertellen had. Telkens vroegen ze: "Is het nu nog geen tijd?" Maar eindelijk ging Madugu rechtop zitten, net als de zending en pakte het kleurige boek.

De drie broertjes hurkten om hem heen en Madugu legde het ene blad na het andere uit: "We zijn geen van allen goed, maar God wel, en Zijn Zoon, de Here Jezus, ook. Daarom zond God Zijn Zoon naar de wereld om te sterven voor onze zonden", vertelde hij bij de zwarte en rode bladzijde.

"Maar Hij werd ook weer levend, en zie eens - - " Hier sloeg Madugu het witte blad op - - " de Here Jezus maakt, dat zondige harten deze kleur krijgen".

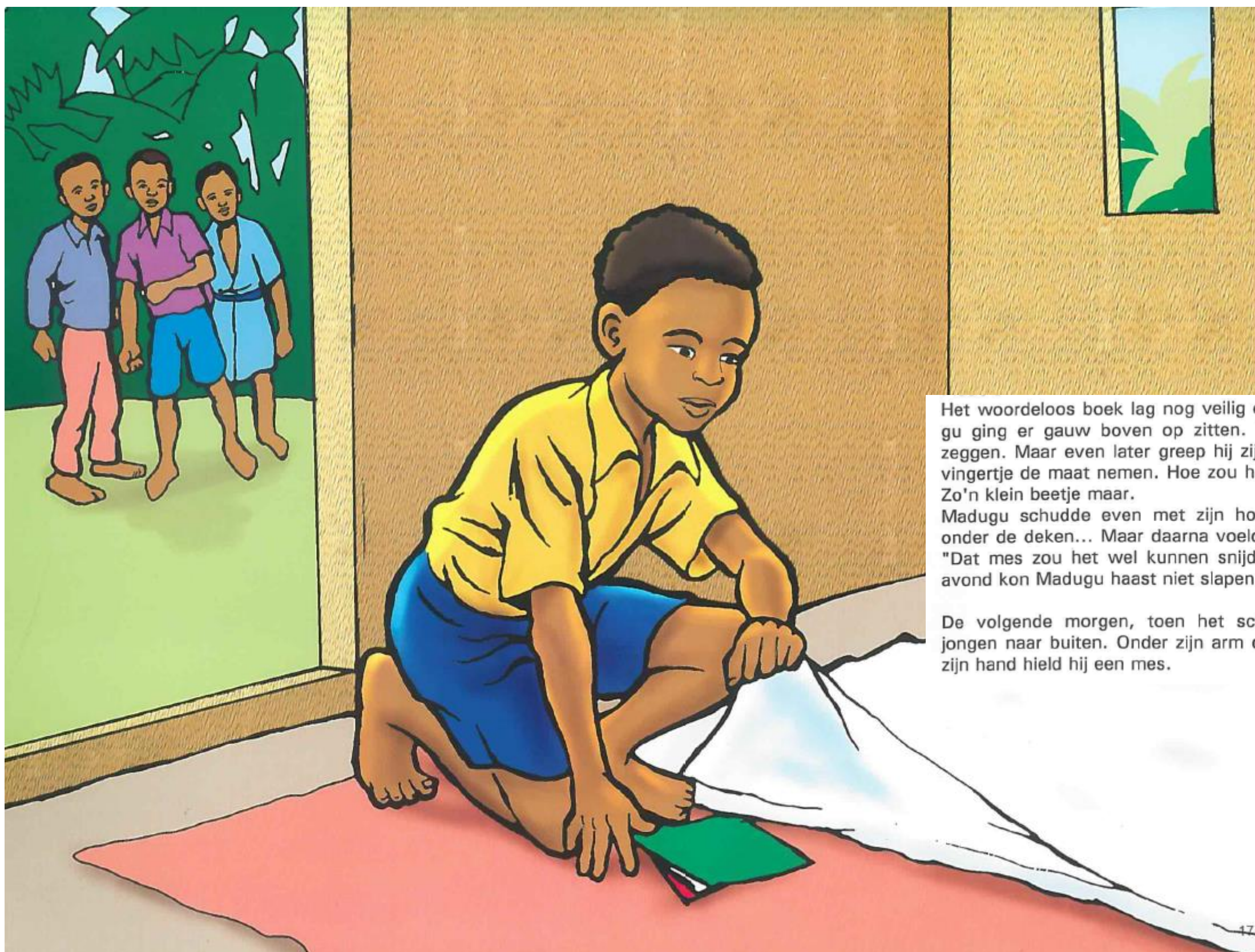
Daarna glinsterde het goud in de schemerige kamer, terwijl Madugu verkondigde: "En als wij nu in de Here Jezus geloven, dan behoeven we niet bang te zijn als we sterven, want dan mogen we altijd bij Hem in de mooie gouden hemel wonen."

Toen hij klaar was, zeiden de broertjes: "Vertel het nóg eens!" Daarom vertelde Madugu hierna alle teksten, die hij had geleerd.

De volgende dag en ook de hele verdere week, bedelden de broertjes om meer. En telkens vertelde Madugu geduldig, wat hij op de zendingspost had geleerd. En één voor één vroegen zij na enige tijd de Here Jezus in hun hartje. "Nu moeten jullie ook de teksten goed leren", vertelde Madugu hen en hij zei ze telkens opnieuw voor.

Op een morgen zei Binho, zijn oudste broertje: "Ik ken alle verzen". En Kuma en Basu, de twee anderen zeiden ook: "Wij kennen ze allemaal". Wat was Madugu blij en ook wel een beetje trots, omdat hij ze hen had geleerd. Binho schoof wat dichterbij. "Nu moesten we ook elk zo'n boek met die mooie kleuren hebben", zei hij. "Ja, ja", riepen de anderen ook. Maar Madugu schrok en riep: "Maar ik heb er toch maar één!"

Toen kwam er een slimme blik in de ogen van Binho. Hij zei: "Het jouwe is zo'n groot boek - dat kun je best in vieren snijden. Dan hebben we er elk één". "Nee hoor, dat doe ik niet", riep Madugu. Hij keerde zich meteen om en rende weg.

Het woordeloos boek lag nog veilig onder de deken van zijn bed en Madugu ging er gauw boven op zitten. "Nee - nee - nee", bleef hij zachtjes zeggen. Maar even later greep hij zijn schat weer, en ging met zijn bruine vingertje de maat nemen. Hoe zou het worden, als hij het in vieren sneed? Zo'n klein beetje maar.

Madugu schudde even met zijn hoofd en stopte zijn mooie grote boek onder de deken... Maar daarna voelde hij met zijn hand naar zijn dolkmes. "Dat mes zou het wel kunnen snijden, het is erg scherp", dacht hij. Die avond kon Madugu haast niet slapen...

De volgende morgen, toen het schemerig was, sloop daar een kleine jongen naar buiten. Onder zijn arm droeg hij een groot, kleurig boek en in zijn hand hield hij een mes.

Bij een oude boomstronk van een cacaoboom knielde hij in het lange gras. "Lieve Here Jezus, wilt U me helpen om het te verdelen? Ik weet dat ik het moet doen, maar ik vind het zo erg." Plotseling sprong hij weer op, want hij hoorde iets achter zich. Daar kwamen zijn broertjes aangerend - alle drie. Madugu keek hen aan en dacht: "Gingen ze maar weg." Maar zij gingen niet weg - zij bleven juist staan! Toen legde Madugu zijn boek op de boomstronk....

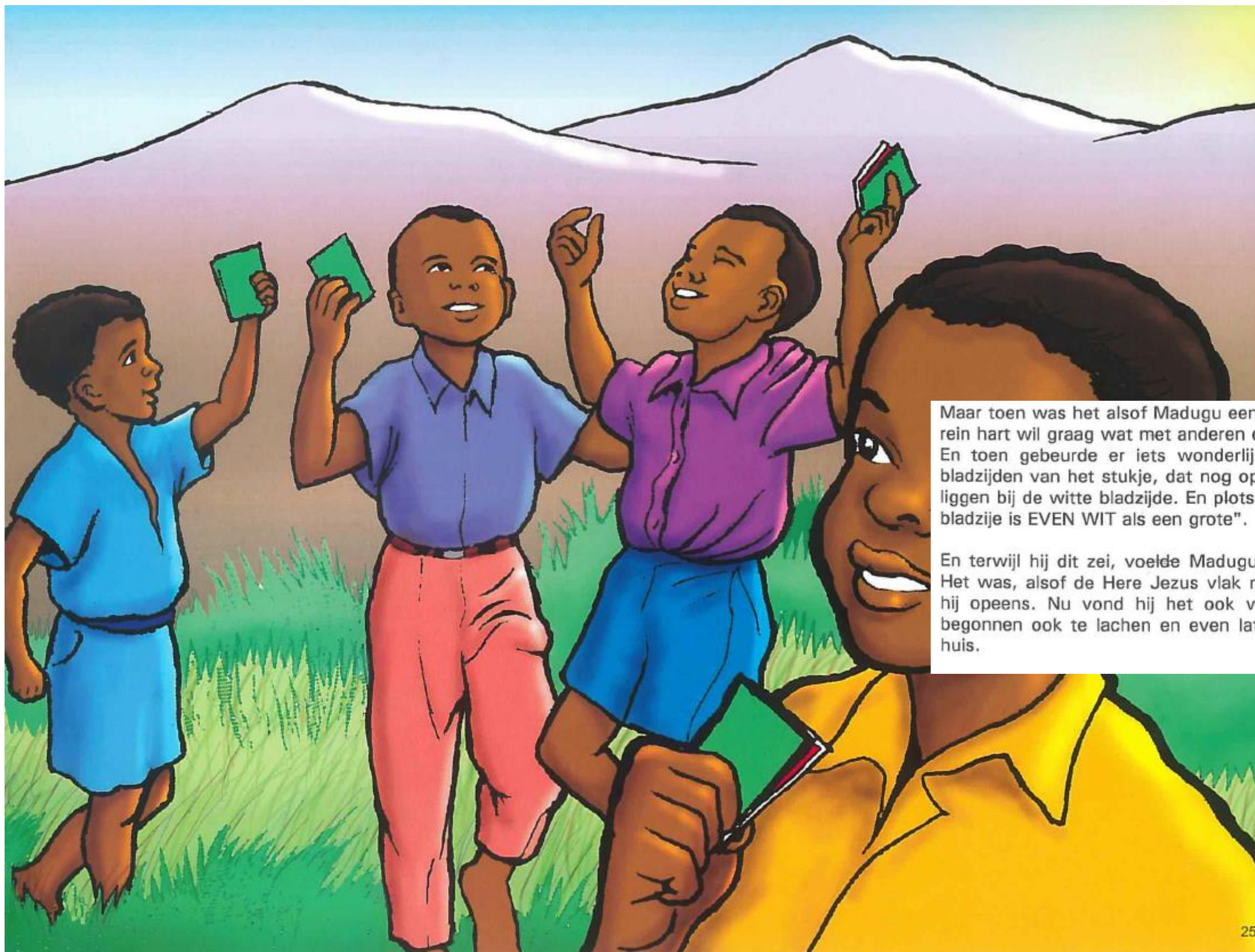

Binho, Kuma en Basu gingen er vlak bij staan. Ze zagen, dat Madugu even zijn mes omhoog hield en daarna langzaam het boek middendoor sneed.

Daarna deelde hij deze twee stukken nog eens doormidden. En daar lag het grote, mooie woordeloos boek in vier stukken op de oude boomstronk.

De broertjes stonden nog steeds onbewegelijk. Zij wisten hoe erg Madugu het vond. "Vraag maar, of moeder de zijkanten aan elkaar wil naaien", zei Madugu, terwijl hij hen elk een stukje gaf. Maar eigenlijk was niemand blij....

Maar toen was het alsof Madugu een stem in zijn hart hoorde, die zei: "Een rein hart wil graag wat met anderen delen, Madugu". En toen gebeurde er iets wonderlijks. Door de wind bewogen even de bladzijden van het stukje, dat nog op de boomstronk lag en het bleef open liggen bij de witte bladzijde. En plotseling lachte Madugu: "Een kleine witte bladzijde is **EVEN WIT** als een grote".

En terwijl hij dit zei, voelde Madugu zelf de waarheid van deze woorden. Het was, alsof de Here Jezus vlak naast hem stond, zo stralend blij werd hij opeens. Nu vond hij het ook werkelijk niet erg meer. Zijn broertjes begonnen ook te lachen en even later huppelden ze samen gelukkig naar huis.